

[Malchau.]

lovforslag til velvillig behandling her i det høje ting.

Anna Westergaard: Med hensyn til det foreliggende forslag om dødsstraf skal jeg ikke her gentage den principielle argumentation mod det, der ofte har været fremført, men jeg skal blot udtale med det samme, at min gruppe også i dette høje ting vil modsætte sig vedtagelsen af dette lovforslag.

Måske jeg i anledning af det ærede medlem hr. Steinckes elskværdige bemærkninger om mit partis ordfører i det andet høje ting i denne forbindelse må fremhæve, at jeg således på forhånd giver afkald på ethvert forsøg på at omvende det ærede medlem, skønt jeg erkender, at det ville være en både vældig og fristende opgave.

For at vende tilbage til Alvoren vil jeg allerede nu gerne fremhæve, at dette lovforslag om dødsstraf, sådan som det også understreges af begge forslags vedtagelse i folketinget, må være at betragte som en bestanddel af den lovgivning, regeringen ønsker gennemført på dette område.

Forslaget om ændring af borgerlig straffelov af 1930 har været genstand for en langvarig og meget grundig behandling, forinden det nu ligger på landstingets bord. Det drejer sig også her om problemer af meget vidtrækkende og uoverskuelig beskaffenhed og af højst vanskelig og kompliceret natur, hvor en række argumenter med en vis vægt kan gøres gældende både for og imod den løsning, forslaget her frembyder, uanset at man sikkert fra alle sider ser med lige stor afsky på de forbrydelser, det er hensigten at ramme. Det er bekendt, at der overfor dette lovforslag fra mange sider har været betænkeligheder, usikkerhed og tvivl, og at man ved de afstemninger om forslaget, der har fundet sted, har delt sig, også indenfor de politiske partier.

Også indenfor det radikale venstre er opfattelsen af, hvad der her er det rigtige, delt. Jeg skal da først erkende, at selve lovforslaget, som det her foreligger, er undergæet væsentlige forbedringer i forhold til det oprindelige for tre år siden forelagte lovforslag. Det må også erkendes, at der kan anføres gode grunde for, at der tages standpunkt til en lovgivning af denne art i fredstid fremfor i en tid, da voldsomme begivenheder og oprevne sind ville sætte præg på udviklingen af disse forhold.

Alligevel er der meget tungt vejende betænkeligheder overfor vedtagelsen af lovforslaget. Det første problem, der her melder sig, er spørgsmålet om, hvorvidt det kan

fastholdes, at en lovgivning som denne er absolut nødvendig, idet vi jo allerede i bestående lovgivning har straffebestemmelser, som man indtil sidste krig anså for fyldestgørende til værn for de interesser, som det foreliggende lovforslag har for øje. Disse straffebestemmelser har ikke dødsstraf og ikke så vidtgående straffereaktioner som det her foreliggende forslag. Det ville derfor bl. a. betyde tilsvarende mindre katastrofale konsekvenser ved eventuelt misbrug end det foreliggende lovforslag. Tildragelserne og lovgivningen under besættelsen viste jo iøvrigt, at en lov som den, vi her behandler, under en besættelse af fjendtlig magt må forudsættes at ville blive upraktikabel, og spørgsmålet om dens anvendelse efter en eventuel besættelse bliver efter forholdenes natur svævende og usikker. Det kan også forudses, at denne lov vil kunne blive en vanskeliggørende faktor at operere med for dem, der under en besættelse bærer ansvaret for ledelsen af vort folks anliggender. Det er ikke i dette øjeblik muligt at overse alle de konstellationer, der i en eller anden fremtidssituation kan opstå. Forholdene er og vil være omskiftelige. Der kan indtræffe situationer, som ingen nu kan forudse. Ingen kan vide, hvem lovens bestemmelser vil kunne ramme, eller hvad vort folks sande tarv — de interesser, der er beskyttelsens genstand — vil være, og som til enhver tid vil kunne blive afhængige af øjeblikkelige politiske forhold.

Loven opererer med en sådan række usikre varianter, afhængige af skiftende situationer, at ingen i dag kan overse de konsekvenser, loven kan føre med sig. Dernæst udvider denne lov området for ikendelse af dødsstraf, uanset at selve bestemmelserne om dødsstraf er udtaget af forslaget.

Endelig vil udvidelsen af dødsstrafområdet lette en fjendtlig besættelsesmagts adgang til at anvende dødsstraf overfor dette lands borgere. Jeg tænker herved på Genèvekonventionen af 12. august 1949 om civilbefolkningens beskyttelse. Denne konvention er ratificeret af Danmark i sommeren 1951, og i dens artikel 68 findes bl. a. følgende bestemmelse:

„De af besættelsesmagten i overensstemmelse med artiklerne 64 og 65 bekendtgjorte straffebestemmelser kan kun foreskrive livsstraf for en beskyttet person i tilfælde, hvor vedkommende findes skyldig i spionage, alvorlige sabotagehandlinger mod besættelsesmagtens militære anlæg eller forsætlige strafbare handlinger, der har forårsaget en eller flere personers død, og kun under forudsætning af at så-